

OLIVIA KIERNANOVÁ

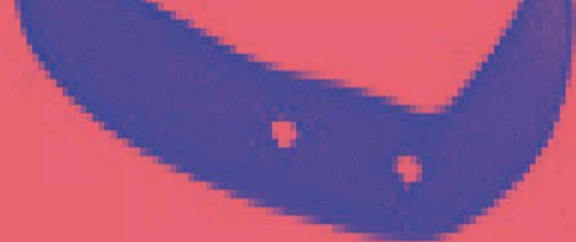
BEZ DECHU

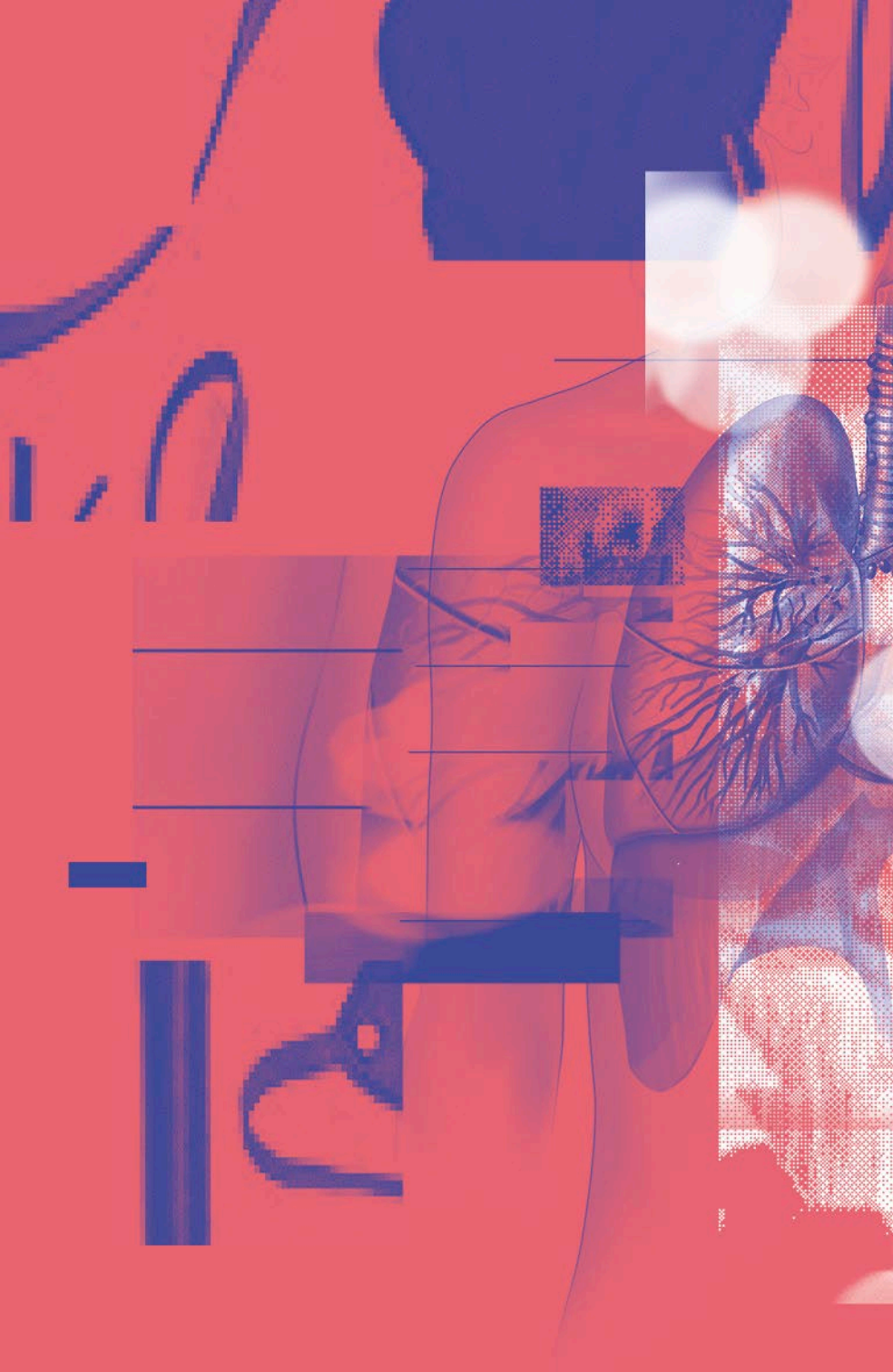
POSTAVY, JEŽ SI OBLÍBÍTE,
PŘÍBĚH, KTERÝ MÁ SPÁD,
DUBLINSKÉ ULICE
A TAJEMNÉV STOPY
V CYNICKÉM, DRSNÉM
A STRAŠIDELNÉM
ROMÁNU.

HOST

OLIVIA

BEZ

KIERNANOVÁ DECHU

BRNO 2018

TOD CLOSE TO BREATHE

COPYRIGHT © 2018 OLIVIA KIERNAN

ALL RIGHTS RESERVED

TRANSLATION © TEREZA PAVLÍKOVÁ, 2018

**CZECH EDITION © HOST – VYDAVATELSTVÍ, S. R. O., 2018
(ELEKTRONICKÉ VYDÁNÍ)**

ISBN 978-80-7577-741-6 (PDF)

ISBN 978-80-7577-742-3 (EPUB)

ISBN 978-80-7577-743-0 (MOBIPOCKET)

Grace a Matthewovi

Když na něj pomyslím, je pryč. Na dně řeky. V duchu ho vidím, jak stojí pod hladinou a vzdoruje proudu, černými vlasy mu protéká voda, tváře má roztažené do úsměvu a jeho zuby září v zelených hlubinách. Chtěla bych nasednout na autobus, zajet do města a stoupnout si na most v místech, kde jsme ho shodili dolů. Okolo budou chodit lidé. Budou se usmívat. Ani je nenapadne, co jsme provedli. Úsměv jim oplatím. Úsměvy skrývají různá tajemství.

Jakmile otevřu dveře a z chladné noci prodchnuté mořskou vůní vstoupím dovnitř, přivítáš mě vášnivým polibkem a pohledem očí tak černých, jako by patřily ďáblu. Podívám se do těch temných propastí a přemýšlím, kdy dobro ustoupilo zlu. V rukou držíš provaz. Hnědý a drsný. Už teď cítím, jak se mi zadírá do navoněné kůže na krku. V hrdle mi zmírá záchvěv výkřiku.

Žádný dopis na rozloučenou se neobjevil. Oběť tvrději drží jazyk za zuby, ledově tichá, takže je zároveň nejlepším i nejhorším svědkem vlastní smrti. Dopis by alespoň pomohl příbuzným něčeho se chytit. Měli by koho obviňovat. Mohli by nadávat na to, co jim vzkázala. Když na to přijde, mohli by ten pitomý cár papíru klidně i roztrhat. Bez něj nemají nic. A se smutkem se musejí poprat sami. Přesto mám pocit, že v koutcích jejích nateklých rtů vidím nesmělý úsměv naznačující tajemství. Tajemství, která si s sebou vezme do hrobu.

Soudní lékařka s úzkým obličejem začíná pitvu. Chodí okolo těla oběti a krátkými, strohými větami sděluje svoje poznatky.

„Pitvu provádí doktorka Abigail Jamesová. Dále jsou přítomni vrchní komisařka Frankie Sheehanová a rada Jack Clancy. Oběť: žena ve věku třicet devět let. Čas smrti: přibližně dvacet hodin devatenáctého října 2011. Příčina: pravděpodobně udušení oběšením. Způsob: zatím neznámý.“

Právě se nacházíme ve Whitehallu – dublinské supermoderní márnici. Místo, odkud ohledání pozorujeme, má příhodný název čekárna, který nám taktně připomíná, že jednoho dne na pitevním stole dost možná skončíme my sami.

Podívám se na doktorku. S baterkou v ruce nahlíží oběti do úst. Doktorka pro mě představuje další změnu, další neznámý obličej. Když na několik měsíců zmizíte, změny se dají očekávat, ale já se přesto cítím podvedená.

„Je tu nová.“

Jack Clancy se dál dívá na oběť dole před námi. Strčí si ruce do kapes a houpe se na patách. „Vidím, že máš pořád oči jako rys. Doufám, že tvoje detektivní schopnosti nejsou na tak ďábelské úrovni jako ty pozorovací, Sheehanová.“

„Vidíš tohle kafe?“ ukážu s úsměvem na poloprázdný kelímek. „Je nedopitý. Takže ti doporučuju vyvarovat se drzostí, dokud ho nedojeđu. Co se stalo poslednímu doktorovi?“

„Vypadl do Austrálie spolu se zbytkem téhle posrané země.“

„A detektiv Harwood?“

„Je zpátky v kanclu.“

„Myslela jsem, že ho převeleli ke speciálnímu.“

„K balistice.“

„Copak? Stýskalo se mu?“ ušklíbnu se.

Clancy se zamračí. Když konečně promluví, hýbe se mu celý obličej – krčí obočí, roztahuje a špulí ústa a kůže na bradě se mu třese.

„Museli jsme pár lidí přesunout, Frankie. I když se tě tvůj tým bojí, jsou věrní jak psi. Ale dalšího detektiva tvojí úrovň, co by s tebou mohl pracovat, prostě nemáme.“

„Stejně radši dělám sama,“ opáčím.

Z kávy už je jen studená břečka plná nerozpuštěného cukru. Její chuť je asi tak příjemná jako začátek mého dne a stejně předvídatelná jako jeho zbytek.

Snažím se konverzaci nasměrovat zpátky na pevnou půdu. „Co tady vlastně děláme? Tohle je víceméně standardní sebevražda.“

Podle jeho výrazu soudím, že o mně v tu chvíli nemá zrovna valné mínění. Narovná se. Podívám se mu do očí.

„Koronerka měla z tohoto případu špatnej pocit,“
odpoví mi. Když řekl „špatnej pocit“, pozvedl jedno obočí.
„A vrchní rada je nějak nervózní.“

„Nervózní?“

Neodpovídá.

„Ze mě?“

Ticho. Vzadu na jazyku cítím hořkou pachut.

„Ať jde do háje.“ Koutkem oka se na něj podívám a doufám, že z jeho výrazu poznám, že se mnou souhlasí, ale pořád pevně svírá rty a hledí dopředu.

Po chvíli promluví: „Co si o tom teda myslíš?“

„O oběti?“

Povzdechne si. „O podezřelým.“

„To už je ale filozofická otázka.“ Pousměju se. „Ty si asi nemyslíš, že je to jasnej případ, kdy si někdo řekne, že se na tenhle podělanej svět může vykašlat, a sám se z něj sprovodí?“

Je vidět, jak pod košilí škubne rameny. „I to je možný.“

Otočím se zpátky k doktorce Abigail, která právě vypráví příběh ženy na stole:

„Lebka je nepoškozená, není na ní žádný náznak fraktury. Týlní kost je oproti obratli C1 posunuta doprava, což odpovídá posuvu horní krční páteře, jaký nastává při oběšení. Rentgen krční páteře z boční strany zachycuje bilaterální frakturu pars interarticularis, jinak také zvanou oběšencova fraktura, která mohla být způsobena náhlým spuštěním těla na provaze.“

„Poslední dobou je tenhle způsob smrti dost populární,“ poznamená za mnou Clancyho hlas.

UVědomila jsem si, že jsem si někdy v průběhu Abigailiny pitvy položila ruku na krk. V puse mám vyprahlo, rty sevřené a špatně se mi dýchá.

Polknu a v krku mám sucho. „Na ženskou je to docela neobvyklá smrt. Tohle dělají spíš chlapi.“

Clancy je nesvůj. Cítím z něho nervozitu.

Zakašlu a snažím se tvářit, že mě ten případ chytil: „Když se ženy rozhodnou spáchat sebevraždu, většinou používají metody, který nefungují okamžitě, jako třeba předávkování nebo podřezání žil. Oběšení sice není žádná vzácnost, ale nebývá to ani to první, co zvolí.“ Pro jistotu se ještě usměju.

Clancy přistoupí ke sklu a zadívá se na oběť v místnosti pod námi.

„Třeba tohle nebyl první způsob, po kterým sáhla,“ promluví na mě.

„Možná ne.“ Nahnu se k interkomu. „Paní doktorko? Co to má na levé ruce?“

Abigail se nasupeně zadívá nahoru do okna.

Udiveně hvízdnu. „Tady asi někdo nemá rád, když se mu kecá do práce.“

Clancy kývne doktorce na souhlas a ona se pomalu a strnule přesune podél těla a pokračuje v odříkávání poznatků.

„Na levém předloktí se na kůži u loketní jamky nachází příčný řez, pravděpodobně vedený velice ostrým předmětem, například břitvou. Podél rány je kůže tmavě zbarvená. Může to být staré tetování nebo zbytek barvy, který se do rány dostal z předmětu, kterým byl řez proveden.“

Na chvíli se odmlčí, vezme zkumavku a udělá z rány stěr. Pak na zkumavku nalepí štítek s datem a popisem a pokračuje:

„Rána má délku dva centimetry. Ale k přerýznutí hlavních cév nedošlo.“

„Bingo,“ zamumlám napůl pro sebe, napůl k oběti. „Podřezání žil nezabralo, tak se oběsila.“

To mi stačí, abych věřila, že mám pravdu. Musím na to pomalu. Beru si spis a mířím ke dveřím. „Uvidíme se v kanceláři?“

„Sheehanová,“ povzdechne si. „Měla bys...“

Musím se nutit, aby můj hlas zněl vesele. Otočím se, přenesu váhu na jednu nohu a pustím kliku. „No tak, Jacku. Oba víme, že to zvládnou. Mám na to. Věř mi. Dám si záležet.“

Dlouho se mi dívá do obličeje, připadá mi to alespoň jako minuta. Jazykem vyboulí tvář a hrud' se mu na chvíli nadme, jak nervózně zadržuje dech. Víím, že mě má prokouknutou a nedá se zmást bílou košilí s vysokým límcem ani čerstvě ostříhanými a nabarvenými vlasy, které mi ostře rámují obličej. Vidí moje propadlé tváře a tmavé kruhy pod očima. Jak křečovitě svírám spis. Růžovou jizvu, které se mi táhne od levého spánku až k vlasům.

Nakonec mu ramena spadnou dolů, dlouze vydechne a přestane tlačit jazykem do tváře. V tu chvíli vypadá, jako by najednou zestárl o celý rok.

„Dobře. Ale kdyby toho na tebe někdy bylo moc...“

Už jsem na odchodu. „Já víím, já víím. Zavolám ti nebo něco.“

Když vyjdu z Whitehallu, zabočím doleva, chvíli pokračuju po chodníku a pak znova zatočím a jdu dolů po silnici, která slouží jako příjezdová cesta ke sportovnímu stadionu. Lavičky na tribunách jsou prázdné a válí se mezi nimi smetí od víkendového utkání. Tráva na obou koncích hřiště je vydřená. Dnes tu nejsou žádná auta. Zadržuju dech, rukama se chytám zábradlí, jako by to byla

moje poslední záchrana, a když ujdou slušný kus cesty, zastavím se, předkloním a začnu zvracet do strouhy.

Po chvíli to přejde a já se zvednu – teče mi z nosu a čelo mám orosené potem –, opru se o zeď, zapálím si cigaretu a čekám, až se mi přestanou třást ruce. Rozhlédnu se kolem. Po ulici kráčeji chodci a sviští auta, která vypadají spíš jako rozmazané šmouhy, a někde za tím vším se v ulicích Dublinu objevují další mrtvolky. Další podivná úmrtí, která musím objasnit.

„Sakra.“ Cigareta mi spadne. Zašlápnu ji patou a vydám se pryč ze stadionu. Zpátky na ulici zkontroluju, jestli někde poblíž není Clancy, a pak zamířím zpátky na místo, kde jsem dnes ráno zaparkovala. Clancy teď v čekárně na patologii určitě objednává výsledky toxikologie, na které jsem zapoměla. Má vztek. Na sebe. Já ho taky štvu. V duchu vidím, jak si velkou rukou prohrabuje šedivějící vlasy.

„Na tyhle kraviny jsem moc starej,“ stěžuje si určitě. A až mě uvidí příště, bude mi muset sdělit všechno, na co jsem se já zeptat nedokázala.

Ať už si kuželovité párty čepičky posadíte na hlavu jakoliv legračně, tváří v tvář někomu, kdo nerad tlachá a navíc má na krku novou mrtvolu, se z nich veškerá bujará veselost vytrácí.

Pořád stojím u dveří a nataženou rukou je přidržuju. Chtěla jsem potichu vklouznout do místnosti, kývnout několika kolegům na pozdrav a pak se vrátit zpátky do své kanceláře v rohu budovy, setřít prach ze stolu a vymyslet plán, jak postupovat s tou sebevraždou.

Helen, která je další ženou v týmu, ke mně přistoupí a obejmě mě. Tento čin nejspíš symbolicky vyjadřuje,

co ke mně cítí všech asi dvacet dalších lidí v místnosti: lítost. Čtyři roky jsem studovala soudní lékařství a profilování, pracovala jsem se irskou policií až na komisařku, kterou jsem dělala patnáct let, pak jsem byla dva roky vrchní komisařkou a za celou tu dobu jsem nikoho neviděla objímat se na pracovišti. Zažila jsem spoustu poplácávání po zádech, štouchání do ramen, tukaní pěstmi a chápavých přikývnutí, ale objímání nikdy.

Jímají mě hrůza a vztek zároveň a snažím se z Helenina pevného sevření vyprostit. Její podsaditá postava mi sahá jenom po ramena, je jak nehybná hora tuku a svalů. Odtáhne se ode mě a snaží se nedívat na můj spánek. Na čele se jí odráží světlo kancelářských zářivek a vytváří světelný kruh. Vlasy má tak pevně stažené, že vidím, kudy jimi projížděl hřeben.

„Chtěli jsme vám říct, že jsme hrozně rádi, že jste se vrátila,“ pronese skřehotavě a rukou ukáže po celé kanceláři. Na všechny okolo.

Chvilku nedokážu ani otevřít pusou, tím míň odpovědět.

„Moc vám děkuju. Jsem ráda, že jsem zpátky,“ vypravím ze sebe nakonec. Z mého hlasu je slyšet zášť, zní kňouravě, jako bych se bránila. Snažím se překonat svoje rozpaky. Čekají. „To je od vás moc hezký. A já jsem si myslela, že jsou tady důvěrnosti a sranda zakázaný?“ Zasměju se, ale jsem jediná.

Z rohů kanceláře na mě hledí oči plné soucitu a pár lidí chápavě přikývne. Bože. Jak dlouho tu ještě budu muset takhle stát? U automatu na občerstvení čeká čokoládový dort, papírové talířky a kelímky. To je odpověď na mou otázku.

Věděl o tom Glancy? Pochybuju. Dortu si nevšímám. Mám potřebu vzít situaci do vlastních rukou.

„Tak když už máme trapný oficiality za sebou, co takhle pustit se do práce? Hurá na sebevraždu! Sorry, to vyznělo blbě,“ opravuju se, to jsem vážně nemusela říkat. „Dort nám neuteče.“

Helen zavrtí hlavou. „Ale...“

„Inspektorko, myslela jsem, že mě znáte líp. Žádný večírky z lítosti pro svý zaměstnance tady trpět nebudu, natožpak pro sebe. Je to jasný?“

Helen je v týmu relativně nová. Přišla sem asi před rokem, což u policie znamená, že je pořád zelenáč. Povýšení docílíte jenom dřinou a tím, že si během práce dáte pauzu tak akorát na kafe a cigáro. Jednou z ní bude skvělý detektiv, ale teď je až zoufale výkonná – musí se naučit, kterou práci flákat a které se věnovat naplno. Teď řeší všechno stejně pečlivě.

Vytáhne z kapsy u kolene zápisník a otočí ho na novou stránku.

„Ano, paní komisařko,“ zamumlá a zapíše si poznámku.

Zvýším hlas a promluvím k celé místnosti.

„Když jinak nedáte a tomu blbýmu čokoládovému dortu fakt nemůžete odolat, tak si ho klidně naberte do čepiček a nactpěte se, ale pak se sakra vraťte zpátky do práce. Kdo je v týmu, co pracuje na dokumentaci?“

„Já se Stevem,“ odpovídá Helen. „Zbytek je pod námi.“

„Našly se na místě činu nějaký telefony?“

„Ne.“

„Musíme najít telefon oběti.“

„Pořád je tam tým z forenzního. Zavolám jim.“

„Díval se někdo na záznamy z bezpečnostních kamer?“

Helen zavrtí hlavou, že ne. Zdá se trochu zmatená a já se jí nedivím. „Nenapadlo mě, že to bude potřeba.“

„Ještě nebyl určen způsob smrti, inspektorko.“